

- 2) Καταδικάζει την Έπιτροπή στο ένα τρίτο των δικαστικών εξόδων, στα όποια υπεβλήθη ή προσφεύγουσα. Κατά τα λοιπά, κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

	Mertens de Wilmars	Bosco	Touffait
Due	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Koopmans	Everling	Χλωρός	Grévisse

Έδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 3 Μαρτίου 1982.

Ο γραμματεύς

P. Heim

Ο πρόεδρος

J. Mertens de Wilmars

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 29 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1981 ¹

*Κύριε πρόεδρε
κύριοι δικαστές,*

Η προσφυγή, επί της οποίας έκφέρω γνώμη κατωτέρω, στρέφεται κατά του καθορισμού ποσοστώσεων παραγωγής για το πρώτο τρίμηνο του 1981 βάσει της απόφασεως (ΕΚΑΧ) 2794/80 της Έπιτροπής, της 31ης Οκτωβρίου 1980, περί θεσπίσεως συστήματος ποσοστώσεων παραγωγής χάλυδος για τις επιχειρήσεις της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυδος (ΕΕ ειδ. έκδ. 13/010, σ. 50 και της απόφασεως ΕΚΑΧ 3381/80 της Έπιτροπής της 23ης Δεκεμβρίου 1980 (ΕΕ ειδ. έκδ. 13/010, σ. 88), η οποία καθορίζει την ποσοστιαία μείωση για την εν λόγω περίοδο. Δοθέντος ότι το σύστημα ποσοστώσεων παραγωγής είναι γνωστό στο Δικαστήριο, περιορίζομαι νά υπενθυμίσω τις σχετικές μέ την παρούσα υπόθεση διατάξεις.

Τό άρθρο 4 της απόφασεως 2794/80 περιέχει τς μεθόδους υπολογισμού της παραγωγής αναφοράς, ή όποια χρησιμεύει ως βάση της ποσοστιαίας μειώσεως. Ένθ οι παράγραφοι 1 και 2 ατής της διατάξεως αναφέρονται στην πραγματική παραγωγή αναφοράς κατά την περίοδο αναφοράς, οι παράγραφοι 3, 4 και 5 ρυθμίζουν αντίθετως περιπτώσεις, οι όποιες επιτρέπουν διόρθωση της πραγματικής παραγωγής αναφοράς. Έτσι, ή παράγραφος 3 όρίζει:

«Ωστόσο, εάν κατά τη διάρκεια της περιόδου από Ιούλιο 1977 μέχρι Ιούνιο 1980, τό μέσο ποσοστό χρησιμοποίησεως των δυνατοτήτων παραγωγής μιάς επιχείρησης όρίζεται 10 % ή περισσότερο κάτω από τό μέσο ποσοστό χρησιμοποίησεως των ίδιων εγκαταστάσεων των άλλων επι-

1 — Μετάφραση από τά γερμανικά.

χειρήσεων της Κοινότητας κατά τη διάρκεια των ετών 1977, 1978, 1979, ή 'Επιτροπή θα προσαρμόζει τις παραγωγές αναφοράς για κάθε επιχείρηση σε επίπεδο που αντιστοιχεί σε ποσοστό χρησιμοποίησης 5 % χαμηλότερο του εν λόγω μέσου ποσοστού των άλλων επιχειρήσεων:

- εάν η επιχείρηση συμμετείχε από 'Ιούλιο 1977 μέχρι 'Ιουνίου 1980 στα προγράμματα παραδόσεως που κατάρτισε η 'Επιτροπή,
- εάν ο καθορισμός του προγράμματος για την επιχείρηση αυτή έδασίσθη στο έτος 1974, και
- εάν κατά τη διάρκεια του τελευταίου αυτού έτους οι εγκαταστάσεις της επιχείρησης δεν έτέθησαν ή έτέθησαν μερικώς σε λειτουργία.»

Παράλληλα με αυτές τις γενικές δυνατότητες διορθώσεως τό άρθρο 14 της απόφασεως 2794 προβλέπει δυνατότητα διορθώσεως για μεμονωμένες περιπτώσεις.

Η παράγραφος 1 αυτής της διατάξεως έχει ως εξής:

«Εάν οι περιορισμοί παραγωγής ή παραδόσεως που επιβάλλονται από την παρούσα απόφαση και τα μέτρα εφαρμογής τους δημιουργούν για μία επιχείρηση εξαιρετικές δυσκολίες, ή τελευταία δύναται να προσφύγει στην 'Επιτροπή, μαζί με όλα τα δικαιολογητικά τεκμήρια.»

Στις 5 'Ιανουαρίου 1981 η προσφεύγουσα, η επιχείρηση Alpha Steel Ltd, η οποία παράγει και επεξεργάζεται χάλυδα, έλαβε σύμφωνα με τό άρθρο 3 παράγραφος 2 της απόφασεως μία ανακοίνωση με ήμερομηνία 19 Δεκεμβρίου 1980. Ως παραγωγή αναφοράς για τους ρόλλους και τα έλασμαφοποιηθέντα εν θερμώ φύλλα σε εξειδικευμένες συστοιχίες κατά την έννοια της ομάδας 1 του άρθρου 2 της απόφασεως έλήφθησαν 102 993 τόννοι, όπου, μετά από αφαίρεση

της ποσοστιαίας μειώσεως κατά 27,73 %, πρέκυψε μία ποσόστωση παραγωγής 74 433 τόννων γι' αυτά τα προϊόντα. Για τόν άκατέργαστο χάλυδα έλήφθησαν ως παραγωγή αναφοράς 87 500 τόννοι, πράγμα που ώδήγησε κατόπιν εφαρμογής ενός ποσοστού μειώσεως όμοίως κατά 27,73 % σε μία ποσόστωση παραγωγής από 63 236 τόννους για τό πρώτο τρίμηνο του 1981. Στην ανακοίνωση περιείχετο, άκριδώς όπως και στην προηγούμενη ανακοίνωση, ή όποια άφορούσε τό τελευταίο τρίμηνο του 1980, ρητή μνεία ότι οι παραγωγές αναφοράς κατά τό άρθρο 4 της απόφασεως είχαν προσαρμοσθεί.

Μέ τηλετύπημα όμως της 12ης Δεκεμβρίου 1980, άρα, πριν από τόν καθορισμό των ποσοστώσεων, περί των όποιων πρόκειται εδώ, ή 'Επιτροπή είχε ανακοινώσει στην προσφεύγουσα ότι τό άρθρο 4 παράγραφος 3 της απόφασεως είχε εφαρμοσθεί πεπλανημένως, έπειδή τό πρόγραμμα παραδόσεως που είχε καταρτισθεί για την προσφεύγουσα δεν είχε διαμορφωθεί με βάση τό έτος 1974. Κατά συνέπεια, ή προσαρμογή των παραγωγών αναφοράς είχε στηριχθεί στο άρθρο 14 της απόφασεως.

Έπειδή ή προσφεύγουσα δεν συμφωνούσε ούτε με τόν καθορισμό ποσοστώσεων για τό πρώτο τρίμηνο του 1981, άπηυθύνθη με έπιστολή της 19ης 'Ιανουαρίου 1981 στην 'Επιτροπή και έζήτησε να καθορισθουν στο έξης οι ποσοστώσεις με βάση την συνολική ικανότητα της επιχείρησεως της. Αυτό είναι σωστό, έπειδή πρόκειται για μία νέα επιχείρηση, ή παραγωγή της όποιας άρχισε μόλις κατά τόν χρόνο αναφοράς που χρησιμοποίησε ή 'Επιτροπή και, επί πλέον, με τις ελάχιστες τιμές που είχαν καθορισθεί τότε, παρημποδίσθη στην ανάπτυξη της.

Ήδη πριν κριθεί αυτή ή αίτηση, προσέφυγε ή προσφεύγουσα την 29η 'Ιανουαρίου 1981 στο Δικαστήριο, συμφώνως προς τό άρθρο 33 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚΑΧ, και έζήτησε να άκυρωθεί ή απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 1980. Η προσφεύγουσα προέβαλε την έλλιπή αίτιολογία των άτομικών

αποφάσεων, τό παράνομο της γενικής αποφάσεως 2794/80 πού αποτελεί τό νόμιμο έρεισμα, καθώς καί τήν μή εφαρμογή τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 3 καί τοῦ ἄρθρου 14 αὐτῆς τῆς αποφάσεως.

Μετά τήν ἄσκηση τῆς προσφυγῆς ἡ Ἐπιτροπή ἀνεκοίνωσε στήν προσφεύγουσα μέ ἐπιστολή τῆς 24ης Φεβρουαρίου 1981 ὅτι εἶχε ἐφαρμόσει πεπλανημένως τό ἐν λόγω ἄρθρο 4 παράγραφος 3. Ὁρθό θά ἦταν νά ληφθεῖ ὡς βάση κατὰ τόν καθορισμό τῶν ποσοστῶσεων παραγωγῆ ἀναφορᾶς ἀπό 63 537 τόννους γιά τά ἐλασματοποιηθέντα προϊόντα καί ἀπό 40 153 τόννους γιά τόν ἀκατέργαστο χάλυδα. Κατ' ἐφαρμογή ὅμως τοῦ ἄρθρου 14 τῆς γενικῆς αποφάσεως ἡ ποσοστιαία μείωση καί γιά τά δύο προϊόντα εἶχε ὁρισθεῖ στό μηδέν μέ τήν συνέπεια ὅτι οἱ ποσοστῶσεις καθωρίσθησαν στό ὕψος τῆς παραγωγῆς ἀναφορᾶς. Αὐτή ἡ ἀπόφαση κατήργησε καί ἀντικατέστησε τήν προηγούμενη ἀπόφαση τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1980.

Ἡ προσφεύγουσα τότε μετέβαλε στήν ἀπάντησή της τό αἴτημά της καί ζητεῖ τώρα τήν ἀκύρωση τῆς ἀνακοινώσεως τῆς καθ' ἧς, τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1980, ὅπως ἐτροποποιήθη στίς 24 Φεβρουαρίου 1981, καί νά καταδικασθεῖ ἡ καθ' ἧς στά δικαστικά ἐξόδα.

Ἡ Ἐπιτροπή ζητεῖ νά κριθεῖ ὅτι παρέλκει ἡ ἐκδοση ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς προσφυγῆς καί νά κανονισθεῖ τό θέμα τῶν δικαστικῶν ἐξόδων κατὰ τήν κρίση τοῦ Δικαστηρίου συμφώνως πρὸς τό ἄρθρο 69 παράγραφος 5 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας.

Ἡ θέση μου ἐπὶ τῶν αἰτημάτων αὐτῶν εἶναι ἡ ἑξῆς:

I — Ἐπὶ τοῦ ἂν παρέλκει ἡ ἐκδοση ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς προσφυγῆς

Κατά τήν ἀποψη τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ προσφυγή κατέστη ἄνευ ἀντικειμένου λόγω

τῆς ἀνακλήσεως τῆς ἀτομικῆς αποφάσεως τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1980 καί συνεπῶς παρέλκει ἡ ἐκδοση ἀποφάσεως. Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφαση αὐτή εἶναι ἐσφαλμένη ἀπὸ κάθε ἄποψη, ἔπρεπε κατόπιν σταθμίσεως τῶν συμφερόντων τῆς προσφευγούσης μέ τὰ συμφέροντα τῶν ἄλλων ἐπιχειρήσεων, πού πλήττονται ἀπὸ τήν ρύθμιση περὶ ποσοστῶσεως, νά ἀνακληθεῖ. Τὰ συμφέροντα ὅμως τῆς προσφευγούσης δέν ἐθίγησαν ἢ ἐθίγησαν ἐπουνσιωδῶς, ἐπειδὴ ἡ ἀνάκληση ἀκολούθησε ἐντός εὐλόγου χρόνου καί ἡ προσφεύγουσα κατ' αὐτό τό χρονικὸ σημεῖο εἶχε ἤδη ὀπωσδήποτε ἐξαντλήσει τίς ποσοστῶσεις κατὰ 10 %.

Ἐπειδὴ ἰδίως τό ἄρθρο 4 τῆς αποφάσεως δέν ἔπρεπε νά ἐφαρμοσθεῖ ὡς πρὸς τήν προσφεύγουσα καί ὁ καθορισμός τῆς παραγωγῆς ἀναφορᾶς, ἀκόμη καί ὑπὸ τό φῶς αὐτῆς τῆς διατάξεως, ἦταν ἐσφαλμένος, κατέστη ἀναπότρεπτο νά ἀντικατασταθεῖ ἡ ἀρχικὴ ἀπόφαση μέ μία ἐξ ὁλοκλήρου νέα ἀπόφαση, ἡ ὁποία διεκρίνετο ἀπὸ τήν πρώτη τόσο ὡς πρὸς τήν αἰτιολογία ὅσο καί ὡς πρὸς τίς ἐφαρμοσθεῖσες διατάξεις, τήν παραγωγή ἀναφορᾶς πού ἐλήφθη ὡς βάση καί τήν ρύθμιση περὶ ποσοστῶσεως. Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφαση τῆς 24ης Φεβρουαρίου 1981 δέν προσεδλήθη αὐτοτελῶς καί ἡ πρώτη ἀπόφαση ἀνεκλήθη, ἡ προσφυγή πρέπει σύμφωνα μέ τήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου νά θεωρηθεῖ ὡς ἄνευ ἀντικειμένου.

Ἡ προσφεύγουσα, ἀντιθέτως, θεωρεῖ τήν ἀπόφαση τῆς 24ης Φεβρουαρίου 1981 ἀπλῶς καί μόνο ὡς διορθωτικὴ τῆς ἀρχικῆς ἀποφάσεως, μέ τήν ὁποία συνεπληρώθη ἡ ἐλλιπὴς αἰτιολογία καί συνεπῶς ἐγινε ἐπανυπολογισμός τῶν ποσοστῶσεων. Ἀπὸ τό τηλεγράφημα τῆς 12ης Δεκεμβρίου 1980, τό ὁποῖο ὡς καθωμολογήθη, ἀναφέρεται στό τελευταῖο τρίμηνο τοῦ περασμένου ἔτους, συνάγεται σαφῶς ὅτι ἐπὶ τῆς προσφευγούσης δέν ἔπρεπε νά ἐφαρμοσθεῖ τό ἄρθρο 4 ἀλλὰ τό ἄρθρο 14. Ἡ ἐπιστολή τῆς 24ης

Φεβρουαρίου 1981 άπλως έπεδεβαίωσε αυτή την διαπίστωση ή όποία λογικώς πρέπει νά ίσχυε καί γιά τό πρώτο τρίμηνο του 1981. Ό προβαλλόμενος κύριος λόγος της προσφυγής, καθώς καί τό έπικουρικώς προβληθέν παράνομο της άποφάσεως 2794/80, ή άρνηση νά εφαρμοσθεί τό άρθρο 4 της άποφάσεως επί της προσφυεύουσης καί ή έσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 14, αντίθέτως διετηρήθησαν. Έξ άλλου, έχοντας ύπ' όψη την νομολογία όρισμένων Κρατών μελών είναι περισσότερο από άμφίβολο άν μία άρχή, μετά από άσκηση προσφυγής καί μετά από την πάροδο των προθεσμιών άσκήσεως προσφυγής δύναται νά άνακαλέσει μία πλημμελή άπόφαση γιά νά την άντικαταστήσει μέ μία άλλη πλέον δυσμενή.

Κατά την εξέταση του ζητήματος έν τούτοις, άν ή προσφυγή κατέστη άνευ άντικειμένου κατ' ουσία μέ την άνακοίνωση της Έπιτροπής, της 24ης Φεβρουαρίου 1981, δέν πρόκειται, όπως θεωρώ, γιά την κρίση, σέ τελευταία άνάλυση, περί αυτής της νομικής πράξεως. Περάτωση κατ' ουσία της ύποθέσεως λόγω έλλείψεως άντικειμένου πρέπει πράγματι νά θεωρείται ότι συντρέχει μόνο όταν ή βλαπτική πράξη, κατά της όποίας στρέφεται ή προσφυγή, δέν ύφίσταται πλέον. Καί άν ή έπιστολή της 24ης Φεβρουαρίου θεωρηθεί, σέ συμφωνία μέ την προσφεύγουσα, ως μή αυτοτελής άπόφαση αλλά άπλως ως διορθωτική της ρυθμίσεως περί ποσοστώσεων γιά τό πρώτο τρίμηνο του 1981, έν πάση περιπτώσει, εξακολουθούν νά ύφίστανται οι αίτιάσεις ως πρós την νομιμότητα της γενικής άποφάσεως 2794/80, την μή εφαρμογή του άρθρου 4 παράγραφος 3 αυτής της άποφάσεως, καθώς καί ή έσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 14 αυτής της άποφάσεως.

Άν αντίθετως άκολουθήσει κανείς την κα9' ής καί θεωρήσει την άνακοίνωση της 24ης Φεβρουαρίου ως νέα άπόφαση, ή όποία άντικαθιστά την πρώτη άπόφαση, τότε πρέπει νά θεωρηθεί τό μεταβληθέν αίτημα της προσφευγούσης στην άπάντησή της ως μεταβολή της προσφυγής, ή όποία

λόγω του στενού νομικού καί ούσιαστικού συνδέσμου μέ τό άρχικό άντικείμενο της διαφοράς πρέπει γιά λόγους οικονομίας της δίκης νά θεωρηθεί ως πρόσφορος γιά την παρούσα έκδίκηση καί συνεπώς ως θεμιτή.

Έδω, δέν χρειάζεται νά εξετασθεί τό ζήτημα άν ή άρχική άπόφαση άνεκλήθη κατά την διάρκεια της διαδικασίας καί μετά την πάροδο των προθεσμιών άσκήσεως προσφυγής καί άν άντεκατεστάθη μέ μία νέα άπόφαση πλέον δυσμενή. Άποφασιστική σημασία έχει έδω άπλως καί μόνο τό ότι ή έπιστολή της 24ης Φεβρουαρίου 1981 παράγει έννομα άποτελέσματα. Κα9' όσον ή άπόφαση θίγει την προσφεύγουσα, ή δίκη δέν είναι κατ' ουσία άνευ άντικειμένου.

Έν προκειμένω, οι άποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Φεβρουαρίου 1955 στην ύπόθεση 4/54 — Industrie Siderurgiche Associate (ISA) κατά Άνωτάτης Άρχης της EKAX (Slg. 1954-55, σ. 188) καί της 1ης Ιουνίου 1961 στις συνεδικασθείσες ύποθέσεις 5, 7 καί 8/60 Meroni e C. καί λοιποί κατά Άνωτάτης Άρχης EKAX (Slg. 1961, σ. 217), τίς όποιες έπικαλείται ή κα9' ής καί μέ τίς όποιες τό Δικαστήριο απέφηνη ότι οι αντίστοιχες προσφυγές είχαν καταστεί άνευ άντικειμένου λόγω έλλείψεως βλαπτικής πράξεως, είναι άσχετες.

II — Έπί της ούσίας

Δοθέντος ότι ή προσφεύγουσα δέν επέμεινε ρητώς κατά την προφορική διαδικασία στον πρώτο της λόγο προσφυγής — παράδοση της συνθήκης καί ούσιωδών τύπων λόγω έλλιπουδς ή άντιφατικής αίτιολογίας της άτομικής άποφάσεως δύναμαι νά στραφώ άμέσως στον δεύτερο λόγο άκυρώσεως — ή προσφεύγουσα άμφισβητεί μέ αυτό ως γνωστό την νομιμότητα της γενικής άποφάσεως 2794/80. Η προσφεύγουσα προβάλλει έν προκειμένω παράδοση ούσιωδών τύπων, παράδοση της συνθήκης καί κατάχρηση έξουσίας.

1. 'Επί της αιτιάσεως της έλλιπους αιτιολογίας και της παραβάσεως του άρθρου 58 παράγραφος 1 και του άρθρου 74 της συνθήκης ΕΚΑΧ

Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Έπιτροπή ότι παρέδωκε τις ανωτέρω διατάξεις, επειδή δεν εξήτασε στο πλαίσιο της θεσπίσεως των ποσοστώσεων παραγωγής την δυνατότητα λήψεως άμυντικών μέτρων φύσεως έμπορικης πολιτικής κατά το άρθρο 74 της συνθήκης ΕΚΑΧ. Τό άρθρο 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ προβλέπει πράγματι έπιτακτικώς, όταν συντρέχουν οι εκεί αναφερόμενες προϋποθέσεις, την θέσπιση ενός συστήματος ποσοστώσεων παραγωγής «συνοδευόμενο, στο βαθμό που είναι αναγκαίο, από τά μέτρα που προβλέπονται στο άρθρο 74». Καί οι δύο διατάξεις συνδέονται στενώς μεταξύ τους ως μέσα χαλιναγωγήσεως των κρίσεων. Από τόν έπιτακτικό δέ χαρακτήρα του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ άπορρέει ότι τό άρθρο αυτό δέν πρέπει νά εφαρμόζεται, χωρίς νά έλέγχεται τό αναγκαίο των προβλεπομένων στο άρθρο 74 συνθήκης ΕΚΑΧ μέτρων. Στην προκειμένη περίπτωση όμως πρέπει νά γίνει δεκτή ή ύπαρξη τέτοιας ανάγκης. Ακόμα και άν ή Έπιτροπή έκανε αυτό τόν έλεγχο, παρέδωκε έν πάση περιπτώσει τό καθήκον αιτιολογήσεως των νομικών πράξεων που έθέσπισε, τό όποιο προκύπτει από τό άρθρο 15 της συνθήκης ΕΚΑΧ, καθ' όσον δέν έκανε σχετική μνεία. Τό καθήκον αιτιολογήσεως πρέπει νά τηρείται μέ τόσο μεγαλύτερη αυστηρότητα, και αυτό όχι μόνο προς τό συμφέρον του δικαστικού έλέγχου, όσο μεγαλύτερο είναι τό παρχωρηθέν πεδίο διακριτικής εξουσίας.

Η Έπιτροπή, ή όποία επί της ουσίας λαμβάνει θέση μόνο έπικουρικώς, τονίζει άντιθέτως ότι ή θέσπιση ποσοστώσεων παραγωγής συνοδεύθηκε ήδη έπαρκώς από άμυντικά μέτρα έμπορικης πολιτικής, μεταξύ των όποιών και μέτρα κατά τό

άρθρο 74 της συνθήκης ΕΚΑΧ. Η όρθότης, τέλος, αυτής της έκτιμήσεως επιβεβαιώνεται και από τό γεγονός ότι ή εισαγωγή έλασματοποιηθέντων προϊόντων έμειώθηκε σημαντικώς κατά τό έτος 1980.

Η Έπιτροπή άποκρούει την αίτωση της έλλιπους αιτιολογίας, επειδή δέν ύπήρχε κανένας λόγος νά μνημονευθεί τό άρθρο 74 στην αιτιολογία της γενικής άποφάσεως. 2794/80, που στηρίζεται στο άρθρο 58. Έλαβα ήδη διεξοδικώς θέση στις σημερινές μου προτάσεις επί της υποθέσεως 258/80 — Rumi — στο μέρος II αριθμός 3 επί του ζητήματος της σχέσεως του άρθρου 58 προς τό άρθρο 74.

Έξ άλλου ή προσφεύγουσα δέν απέδειξε τις αιτιάσεις της ούτε ως προς τό ζήτημα της καταχρήσεως εξουσίας ούτε ως προς τό ζήτημα της προφανούς μή όρθης εφαρμογής των διατάξεων της συνθήκης.

Η υποχρέωση τηρήσεως του καθήκοντος αιτιολογήσεως θά ήταν υπερβολική, άν απαιτείτο έν προκειμένο νά αναλυθεί ή περίπλοκη διαδικασία της σταθμίσεως, ενώ άντιθέτως τίποτα δέν θά άπεκομίζετο, ως προς την δυνατότητα έλέγχου του καθορισμού των ποσοστώσεων, μέ την άπλή διαπίστωση ότι ήλέχθη ή αναγκαιότης λήψεως των κατά τό άρθρο 74 μέτρων.

Οι άποφάσεις του Δικαστηρίου, τις όποιες έπικαλείται ή προσφεύγουσα, της 20ής Μαρτίου 1959 στην ύπόθεση 18/57 — Έπιχείρηση I. Nold KG κατά Άνωτάτης Άρχης της ΕΚΑΧ — (Slg. 1958-1959, σ. 89) και της 15ης Ιουλίου 1960 στις συνεκδικασθείσες ύποθέσεις 36, 37, 38 και 40/59 — «President» κλ. κατά Άνωτάτης Άρχης ΕΚΑΧ (Slg. 1960, σ. 885) είναι άσχετες μέ την παρούσα ύπόθεση, καθ' όσον τό Δικαστήριο στις ύποθέσεις αυτές έπρεπε νά άποφανθεί περί της νομιμότητος άδειών

πού χορηγούνται βάσει του άρθρου 65 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚΑΧ, οι οποίες επιτρέπεται να χορηγούνται μόνο ἐφ' ὅσον συντρέχουν οι ἐκεῖ ἀναφερόμενες προϋποθέσεις.

Ἀντιθέτως, ἐν προκειμένῳ εἶναι σχετική ἡ ἀμέσως ἀνωτέρω μνημονευθεῖσα ἀπόφαση στήν ὑπόθεση «Isa» καί ἡ ἀπόφαση τῆς 20ῆς Μαρτίου 1957 στήν ὑπόθεση 2/56 — «Geitling» κατὰ Ἀνωτάτης Ἀρχῆς ΕΚΑΧ (Slg. 1957, σ. 9) ἀπό τίς ὁποῖες σαφῶς συναγεται ὅτι πρέπει νά ἀναφέρονται μόνο οἱ λόγοι, οἱ ὁποῖοι ὥθησαν τήν Ἐπιτροπή νά θεσπίσει τόν κανόνα δικαίου, περὶ τοῦ ὁποῦ προκύπτει. Ἐπειδὴ καμμία διάταξη τῆς ἀποφάσεως 2794/80 δέν στηρίζεται στό ἄρθρο 74 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, δέν ἐχρειάζεται συνεπῶς, μνεῖα αὐτῆς τῆς διατάξεως.

Συνεπῶς, ἡ προβαλλομένη παράβαση τῆς συνθήκης, καὶ ὡς οὐσιν δυνάμει τύπων πρέπει νά ἀπορριφθεῖ ὡς ἀβάσιμη.

2. *Ἐπὶ τῆς αἰτιάσεως τῆς παραβάσεως τοῦ ἄρθρου 58 παράγραφος 2 συνθήκης ΕΚΑΧ*

α) Κατὰ τήν γνώμη τῆς προσφευγούσης, ἡ γενική ἀπόφαση 2794/80 δέν συμβιβάζεται οὔτε μέ τό ἄρθρο 58 παράγραφος 2 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ, κατὰ τό ὅποιο ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχή καθορίζει «ποσοστώσεις ἐπὶ εὐλόγου βάσεως». Συνεπῶς, ὁ καθορισμός ποσοστώσεων παραγωγῆς δέν ἔγινε ἐπὶ εὐλόγου βάσεως, κατὰ τήν ἔννοια αὐτῆς τῆς διατάξεως, ἐπειδὴ λαμβάνει ὑπ' ὄψη τήν παραγωγή κατὰ τήν διάρκεια τῆς περιόδου ἀναφορᾶς ἀπό τόν Ἰούλιο 1977 μέχρι τό 1980. Αὐτό πιθανόν νά ἔδρασε τίς ἐπιχειρήσεις ἡ παραγωγή τῶν ὁποίων εἶχε ἀρχίσει μόλις κατὰ τήν διάρκεια τῆς ἀνωτέρω περιόδου ἡ οἱ ὁποῖες κατὰ τήν διάρκεια τῆς περιόδου ἀναφορᾶς μόνο ἐν μέρει ἐξεμεταλλεύθησαν τήν ικανότητα παραγωγῆς τους. Ἐν ὅψει τῶν ἀνωτέρω, τό ἐν λόγω σύστημα ὁδηγεῖ σέ ἀδικαιολόγητη εὐνοϊκή μεταχείριση τῶν ἐπιχειρήσεων, οἱ ὁποῖες χωρίς νά λαμβάνουν ὑπ' ὄψη τοὺς

κανόνες τῆς ἀποδοτικότητος, π.χ. γιά λόγους ἀπασχολήσεως, παρήγαγαν χάλυβα σέ ὑπερβολική ποσότητα καί, τέλος, προεκάλεσαν ἔτσι τήν κρίση στόν τομέα αὐτό. Ὅσον πῶς ὀγκώδης λοιπόν ἦταν ἡ παραγωγή μιᾶς ἐπιχειρήσεως τόσο περισσότερο ἀνταμειβόθηκε μέσω τῶν ποσοστώσεων πού συνδέονται μέ τήν παραγωγή αὐτή. Τό ἀποτέλεσμα αὐτό θά ἦδύνατο, κατὰ τήν ἀποψη τῆς προσφευγούσης, νά ἔχει ἀποφευχθεῖ μέ τό νά ἐξηρτᾶτο ἡ ρύθμιση τῶν ποσοστώσεων ἀπό τήν ικανότητα παραγωγῆς πού διαθέτει μιᾶ ἐπιχείρησι.

Ἐν ὅψει τῶν ἀνωτέρω, ἡ Ἐπιτροπή τονίζει ὅτι μόνο μία ρύθμιση αὐτοῦ τοῦ εἴδους θά ἀνταπεκρίνετο στό πνεῦμα καί στόν σκοπό τῆς θεσπίσεως ποσοστώσεων παραγωγῆς, δηλαδή στήν ἀποκατάσταση τῆς ἰσορροπίας μεταξύ προσφοράς καί ζήτησεως στόν τομέα τοῦ χάλυβος ἐντός τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς κατὰ ικανοποιητικό τρόπο καί ἔχοντας ὑπ' ὄψη τίς ἀρχές πού ἀναφέρονται στά ἄρθρα 2, 3 καί 4. Μία γραμμική μείωση τῆς παραγωγῆς δύναται κάλλιστα νά ἐπιτευχθεῖ μέ τό νά λαμβάνεται ὑπ' ὄψη ἡ μέχρι τώρα παραγωγή τῆς ἐπιχειρήσεως καί ὄχι ἡ ικανότητά τῆς παραγωγῆς. Ἡ δύσκολα ἀντιληπτή ἔννοια τῆς ικανότητος παραγωγῆς, ἡ ὁποία σέ ἀντίθεση πρὸς τήν ἔννοια τῆς πραγματικῆς παραγωγῆς στηρίζεται σέ ὑποθέσεις, πρέπει νά χρησιμοποιεῖται μόνο ὅταν δέν ὑπάρχουν ἢ δέν εὐρίσκονται διαθέσιμοι συγκεκριμένοι ἀριθμοί.

Εἶμαι καί ἐγὼ τῆς γνώμης μέ τήν Ἐπιτροπή ὅτι οἱ μέθοδοι ὑπολογισμοῦ γιά τήν παραγωγή ἀναφορᾶς πού περιέχονται στό ἄρθρο 4 παράγραφοι 1 καί 2 τῆς ἀποφάσεως 2794/80 δέν δύνανται νά ἀποτελέσουν ἀντικείμενο μομφῆς.

Ἐδῶ, πρέπει κατὰ πρῶτον νά ἀναφερθεῖ ὅτι τό ἄρθρο 58 τῆς συνθήκης ΕΚΑΧ ρυθμίζει μόνο τίς προϋποθέσεις, ὑπὸ τίς ὁποῖες δύναται νά θεσπισθεῖ ἓνα σύστημα ποσοστώσεων παραγωγῆς. Τήν διαμόρφωση αὐτοῦ τοῦ συστήματος στίς λεπτομέρειές του ἀφήνει ἡ διάταξη, ἀντιθέτως, στήν Ἐπιτροπή, ἡ ὁποία ἐδῶ, ὅπως σέ ἄλλες τίς κανο-

νιστικές πράξεις παραγώγου κοινοτικού δικαίου, διαθέτει ευρύ πεδίο διακριτικής ευχερείας. Τήν διακριτική της ευχέρεια πρέπει να άσκει ή Έπιτροπή σύμφωνα με τις άρμοδιότητές της και στα όρια πού θέτει ή συνθήκη, δηλαδή, πρέπει να ένεργεί προπάντων προς τόν σκοπό γιά τόν όποιο της δίδεται ή έξουσιοδότηση.

Ό σκοπός γιά τόν όποιο δίδεται ή έξουσιοδότηση του άρθρου 58 συνθήκης ΕΚΑΧ έγκειται στην άντιμετώπιση της κρίσιμης μείωσης της ζήτησεως στον τομέα του χάλυδος και στην άποκατάσταση ισορροπίας μεταξύ ζήτησεως και προσφοράς στην αγορά. Ό σκοπός αυτός μπορεί να επιτευχθεί κυρίως με την μείωση της άρχικης πλεονασματικής παραγωγής επιβάλλοντας ποσοστώςεις παραγωγής σε κάθε χαλυδουργία. Οι ποσοστώςεις πρέπει, όπως αναφέρεται στο κείμενο της συνθήκης να καθορίζονται «έπί εύλόγου δάσεως», σχετικώς δέ πρέπει να λαμβάνονται ύπ' όψη οι άρχές πού αναφέρονται στα άρθρα 2, 3 και 4 — μεταξύ τών όποιων ιδίως και τό μή έπιτρεπτό τών διακρίσεων.

Σ' αυτόν τόν στόχο άνταποκρίνεται άπολύτως ή παρούσα ρύθμιση, καθ' όσον λαμβάνει ύπ' όψη μία όρισμένη παραγωγή αναφοράς της ένδιαφερομένης έπιχειρήσεως. Αν επιδιώκεται ή μείωση της πραγματικής παραγωγής είναι συνεπές να ληφθούν ως δάση κατά την μείωση αυτά τά κριτήρια. Η έφαρμογή ποσοστιαίων συντελεστών μείωσης όδηγεί περαιτέρω στο να πλήττονται όλες οι έπιχειρήσεις όμοίως και ένιαίως από τά μέτρα μείωσης σε σχέση με την προηγούμενη παραγωγή τους. Αυτό πάλι έχει σαν συνέπεια ότι ή μείωση της παραγωγής επιτυγχάνεται ένιαίως κατά έπιχείρηση και περιοχή και άποφεύγονται από οικονομικής και κοινωνικής άπόψεως άνισότητες μεταξύ τών έπιχειρήσεων και τών περιοχών.

Άντίστοιχο άποτέλεσμα δέν θά εξασφαλιζέτο άνευ έτέρου άν υιοθετείτο ή πρόταση

πού προβάλλεται με την προσφυγή και οι ποσοστώςεις καθορίζοντο σε σχέση με την ικανότητα παραγωγής μιάς έπιχειρήσεως. Άνεξάρτητα από τό ότι ένα τέτοιο μέγεθος, σε διαφορά με την πραγματική παραγωγή, πρέπει άναγκαστικά να στηρίζεται σε έξαιρετικά μεγαλύτερη έκταση σε ύποθέσεις και άστάθμιτους παράγοντες, ή μείωση τών ικανοτήτων παραγωγής τών μεμονωμένων έπιχειρήσεων δέν όδηγεί όπωσδήποτε στην έπιδιωκομένη μείωση της παραγωγής λόγω του διαφορετικού βαθμού εκμεταλλεύσεώς τους. Μία ρύθμιση περί ποσοστώςσεων προσανατολισμένη προς την ικανότητα παραγωγής θά έθιγε συνεπώς έντονότερα τις έπιχειρήσεις, οι όποιες λειτουργούν με ύψηλό βαθμό εκμεταλλεύσεως από τις έπιχειρήσεις, οι όποιες, άνεξάρτητα από ποιό λόγο, εκμεταλλεύονται τις παραγωγικές τους δυνατότητες μόνο έν μέρος. Η συνέπεια ενός τέτοιου μέτρου θά ήταν ή μεταβολή του μεριδίου πού έχει κάθε μεμονωμένη έπιχείρηση στην αγορά και, συνεπώς, επέμβαση στην έλεύθερη λειτουργία της αγοράς με την περαιτέρω συνέπεια ότι, άντιθέτως προς τόν στόχο πού τίθεται στο άρθρο 3 παρ. ε, δέν θά έπρεπε να αποκλείονται άπολύσεις εργαζομένων.

Δέν είναι τέλος δυνατόν ή λειτουργία της ρυθμίσεως περί ποσοστώςσεων πού έπρεπε να θεσπισθεί σχετικώς ταχέως, να έγκειται στην λύση τών δυσκόλων και περιπλόκων ζητημάτων της άνταγωνιστικής ικανότητος μικρότερων ιδιωτικών έπιχειρήσεων έναντι μεγάλων κρατικών έπιχειρήσεων. Όπως ήδη υπέδειξα στις προτάσεις μου επί της ύποθέσεως Rumi, χρειάζονται, γιά να άντιμετωπισθεί τό ζήτημα της έπιδοτήσεως της χαλυδουργίας, πού θίγει ή προσφεύγουσα κατά τρόπο πάντως άσαφή, μέτρα προς άλλη κατεύθυνση, τά όποια δέν εύρísκονται σε καμία άμεση σχετική συνάρτηση με την ρύθμιση περί ποσοστώςσεων. Έν πάση περιπτώσει ή έλλειψη τέτοιων μέτρων δέν δύναται να θεμελιώσσει τό παράνομο της ρυθμίσεως περί ποσοστώςσεων, πού πρέπει να θεσπισθεί σύμφωνα με τό άρθρο 58 συνθήκης ΕΚΑΧ.

Περαιτέρω δέν δύναται επίσης νά άποτελέσει άντικείμενο μομφής, τό ότι ή άπόφαση έξευρίσκει τήν περίοδο άναφοράς άπό τούς μήνες του σχετικού τριμήνου μέ τήν ύψηλότερη παραγωγή κατά τό χρονικό διάστημα μεταξύ Ιουλίου 1977 καί Ιουνίου 1980. Όπως τονίζεται δικαίως στίς αίτιολογικές σκέψεις της άποφάσεως, ή περίοδος αυτή έπρεπε άφ' ενός νά μήν εύρίσκεται πολύ μακριά ώστε νά συμπεριλαμβάνονται οι τωρινές δομές καί, άφ' έτέρου, έπρεπε νά είναι άρκετά μακρά ώστε νά λαμβάνονται ύπ' όψη οι μήνες, κατά τούς όποιους δέν συνέδησαν ούτε έπεισόδια τεχνικής φύσεως ούτε άπεργίες. Συνεπώς, άπό τόν σκοπό της διατάξεως, δηλαδή νά συναχθεί μία όσο τό δυνατό άκριβής άντίληψη της πραγματικής παραγωγής, άπορρέει ότι ή διάταξη δέν δύναται νά είναι πλημμελής, έπειδή οι έπιχειρήσεις, των όποιων ή παραγωγή άρχισε μόλις κατά τήν διάρκεια αυτής της περιόδου, δέν ήδυνήθησαν νά στηριχθούν κατά τόν καθορισμό της παραγωγής τους άναφοράς στό σύνολο της χρονικής περιόδου.

Γιά τήν περίπτωση όμως πού ή έφαρμογή αυτής της άποφάσεως, ή όποία όπως κάθε άλλος κανόνας έχει άφηρημένο καί γενικό περιεχόμενο, σέ έπιχειρήσεις, ή παραγωγή των όποιων κατά τήν διάρκεια αυτής της περιόδου δέν είχε άρχισει πλήρως, θά είχε ως συνέπεια έξαιρετικές δυσκολίες, ή ρήτρα δικαιούσης του άρθρου 14 της άποφάσεως προβλέπει μία διαδικασία, ή όποία επιτρέπει κατόπιν λήψεως ύπ' όψη των ιδιαιτέρων περιστάσεων, τήν παροχή συνδρομής. Έφ' όσον αυτή ή διάταξη περί διακριτικής εύχερείας επιτρέπει άπόκλιση από τήν γενική ρύθμιση, ήταν συνεπές νά έξαρτηθεί ή έφαρμογή της άπό τήν ύπαρξη άσυνήθων δυσκολιών, οι όποιες προεκήθησαν άπό τήν ρύθμιση περί ποσοστώσεων. Η διαφορετική μεταχείριση έπιχειρήσεων, οι όποιες δέν άποδεικνύουν άντίστοιχες δυσκολίες, είναι άντιθέτως άντικειμενικώς δικαιολογημένη καί συνεπώς, ύπό τό πρίσμα του μή επιτρεπτού των διακρίσεων, άντιθέτως πρós τήν άποψη της προσφευγούσης, άνεπίδεκτες μομφής.

6) Έπειδή, συνεπώς, είναι βέβαιο ότι τό έν λόγω σύστημα ποσοστώσεων, τό όποιο λαμβάνει ως βάση τήν πραγματική παραγωγή άναφοράς ως μέγεθος άναγωγής, αυτό καθ' έαυτό δέν άντιδίνει πρós τήν συνθήκη, άπομένει νά έξετασθεί άν ή σύνδεση της ρυθμίσεως περί ποσοστώσεων, μέ τήν πλασματική παραγωγή άναφοράς, πού πρέπει νά ύπολογισθεί σύμφωνα μέ τό άρθρο 4 παράγραφος 3, είναι σύμφωνη μέ τήν συνθήκη.

Κατά τήν άποψη της προσφευγούσης οι προϋποθέσεις πού άναφέρονται εκεί έχουν τεθεί έχοντας ύπ' όψη μία όρισμένη μικρή ομάδα χαλυδουργιών μέ τήν συνέπεια ή θέση τους νά είναι καλύτερη έναντι των έπιχειρήσεων, οι όποιες, όπως άκριβώς ή προσφεύγουσα, συμμετείχαν έκουσίως στά προγράμματα παραδόσεως, οι όποτες όμως δέν δύναται νά τηρήσουν τίς τεθείσες προϋποθέσεις, έπειδή ή έναρξη παραγωγής τους τοποθετείται μετά τό 1974. Συνεπώς, ή διάταξη αυτή θά ήταν σύμφωνη μέ τήν απαγόρευση διακρίσεως πού θεσπίζει ή συνθήκη, άν, άντιθέτως πρós τό γράμμα της, έφηρμόζετο καί στίς έπιχειρήσεις αυτές. Έν πάση περιπτώσει, ή ρύθμιση αυτή, ή όποία επιτρέπει νά ληφθεί ύπ' όψη ό βαθμός έκμεταλλεύσεως των ικανοτήτων παραγωγής μιάς έπιχειρήσεως, πρέπει νά εύρει έφαρμογή μέσω του άρθρου 14 άν ό λόγω της έκουσίας συμμετοχής σέ προγράμματα παραδόσεως κατά τήν διάρκεια της περιόδου άναφοράς όπωσδήποτε χαμηλός βαθμός έκμεταλλεύσεως μειώνεται άκόμη περισσότερο έξ αίτίας της συνδέσεως της ρυθμίσεως περί ποσοστώσεων μέ τήν πραγματική παραγωγή κατά τή διάρκεια της έν λόγω περιόδου.

Άντιθέτως, ή Έπιτροπή τονίζει ότι ή έν λόγω διάταξη άπό τό γράμμα της καί μόνο δέν δύναται νά έχει έφαρμογή επί της προσφευγούσης. Σκοπός της διατάξεως

είναι νά αντισταθμισθούν όρισμένα μειονεκτήματα, τά όποία απέδεχθήσαν έκουσίως οι έπιχειρήσεις, οι όποιες συνεκέντρωναν τίς τρείς προϋποθέσεις. Συνεπώς, δέν δύναται νά γίνει λόγος περί δυσμενούς μεταχειρίσεως άλλων έπιχειρήσεων, οι όποιες δέν συνεκέντρωναν αυτές τίς προϋποθέσεις.

Όπως μού φαίνεται, καί σ' αυτό τό σημείο ή Έπιτροπή διαθέτει τά καλύτερα έπιχειρήματα γιά τήν άποψη της. Καί έδώ έπίσης δέν δύναται νά μήν δοθεί προσοχή στό ότι δέν δύναται νά γίνει λόγος περί διακρίσεως, όταν μία διαφορετική μεταχείριση δικαιολογείται άντικειμενικώς, ιδίως έν όψει τών στόχων της έν λόγω ρυθμίσεως.

Η έννοια όμως καί ό σκοπός της παραγωγής άναφοράς πού ύπολογίζεται κατά τό άρθρο 4 παράγραφος 3 έως 5 πλασματικώς είναι προφανώς νά διορθώνονται οι στρεβλώσεις, οι όποιες θά προέκυπταν, άν έλαμβάνετο ως βάση ή πραγματική παραγωγή άναφοράς όρισμένων έπιχειρήσεων. Μία όρισμένη συμπεριφορά έπιχειρήσεων, ή όποία δύναται νά έχει θετική επίδραση στους γενικούς σκοπούς της πολιτικής στόν τομέα του χάλυβα, πρέπει κατά τόν καθορισμό τών ποσοστώσεων, νά μήν άποδίδει εις βάρος αυτών τών έπιχειρήσεων.

Πρός κατανόηση τών τριών προϋποθέσεων, οι όποιες πρέπει νά πληρούνται *ταυτοχρόνως* γιά νά δύναται μία έπιχείρηση νά άποκομίζει τά από τό άρθρο 4 παράγραφος 3 της άποφάσεως όφέλη, πρέπει νά λεχθεί ότι στά προγράμματα παραδόσεως έλήφθησαν ύπ' όψη από τήν άρχή οι ικανότητες παραγωγής όλων τών έπιχειρήσεων, οι όποιες άρχισαν τήν παραγωγή τους μετά από τό 1974, έπειδή δέν ήταν δυνατόν έν προκειμένω νά ληφθεί ύπ' όψη ή πραγματική παραγωγή. Διαφορετική ήταν, άντιθέτως, ή κατάσταση ως προς τίς έπιχειρήσεις πού ύπήρχαν ήδη κατ' αυτόν τόν χρόνο, τόν τελευταίο κανονικό, πού γι' αυτό καί έχρησιμευσε ως περίοδος άναφοράς. Γι' αυτές τίς έπιχειρήσεις έλή-

φθησαν ως βάση οι πραγματικές παραδόσεις, δέν έλήφθησαν δέ ύπ' όψη οι ύπάρχουσες έγκαταστάσεις, οι όποιες δέν ήταν σέ λειτουργία. Ό στόχος του άρθρου 4 παράγραφος 3 της άποφάσεως έγκειται πλέον στήν άρση της δυσμενούς θέσεως, στήν όποία ευρέθησαν αυτές οι έπιχειρήσεις λόγω της ρυθμίσεως περί ποσοστώσεων, έπειδή απέδεχθησαν έκουσίως τά προγράμματα παραδόσεως, γιά τά όποία έγνώριζαν ότι ή νέα τους ικανότης παραγωγής δέν έλήφθη ύπ' όψη.

Συνεπώς, από τήν έννοια καί τόν σκοπό αυτής της διατάξεως έπεται ότι είναι άντικειμενικώς δικαιολογημένη ή διόρθωση της παραγωγής άναφοράς μόνο ως προς τίς έπιχειρήσεις, οι όποιες συγκεντρώνουν τίς άνωτέρω τρείς προϋποθέσεις καί έτσι, σέ περίπτωση συνδέσεως της ρυθμίσεως περί ποσοστώσεων μέ τήν πραγματική παραγωγή, ευρίσκονται σέ μειονεκτική θέση, στήν όποία δέν ευρίσκονται άλλες έπιχειρήσεις.

Τέλος, δέν μπορεί νά προσαφθεί στήν Έπιτροπή ούτε ότι παρέδη τήν άρχή του μή έπιτρεπτού τών διακρίσεων, έπειδή προέδλεψε στήν άπόφαση διόρθωση της παραγωγής άναφοράς μόνο γιά τίς εκεί άναφερόμενες περιπτώσεις όχι όμως καί γιά τήν περίπτωση πού προσιδιάζει στήν προσφεύγουσα. Έδώ πρέπει έντελώς γενικώς νά σημειωθεί ότι μέ μία τόσο εύρεia προνομιακή άντιμετώπιση ιδιαιτέρων περιστάσεων δέν πρέπει νά έμποδισθεί ή έπίτευξη του στόχου της άποφάσεως, δηλαδή ή προσαρμογή της παραγωγής στήν μειωμένη ζήτηση. Γιά τόν λόγο αυτό πρέπει νά θεωρηθεί ως έπαρκές τό ότι ή Έπιτροπή προέδλεψε κατά άφηρημένο καί γενικό τρόπο μία διόρθωση τών μειονεκτημάτων, τά όποια — προβλέψιμα από αυτή — άνεφάνησαν σέ ένα μεγάλο άριθμό περιπτώσεων ως κατά κάποιον τρόπο άναπόφευκτη συνέπεια αυτού του συστήματος. Ός προς τά ποικιλοτρόπως παρουσιασθέντα έλαττώματα στήν μεμονωμένη περίπτωση πρέπει, άντιθέτως νά θεωρηθεί άρκετό τό ότι έλήφθησαν ύπ' όψη οι ιδιαίτερες περιστάσεις βάσει μιάς ρήτρας δικαιοσύνης.

3. *Επί της αιτίας της παραβίασης του άρθρου 14 συνθήκης ΕΚΑΧ και επί των λοιπών αιτιάσεων*

νεπώς δέν συνιστούν περίπτωση εφαρμογής αυτού του γενικού κανόνος.

Κατά την άποψη της προσφευγούσης συντρέχει επίσης και από άλλη άποψη λόγος αμφισβήτησεως της συμφωνίας του άρθρου 4 παράγραφος 3 της απόφασεως με την συνθήκη. Η αύξηση της παραγωγής αναφορᾶς επιφυλάσσεται κατά την διάταξη αυτή μόνο στις επιχειρήσεις, οι οποίες είχαν συμμετάσχει εκουσίως στα εκεί αναφερόμενα προγράμματα παραδόσεως, ενώ άλλες επιχειρήσεις, οι οποίες δέν είχαν συμμετάσχει ή δέν είχαν δυνηθεί νά συμμετάσχουν, δέν ήδυνήθησαν νά άντλήσουν όφελος από αυτή την ρύθμιση. Ο τρόπος αυτός ένεργείας παραβιάζει την αρχή «nulla poena sine lege», δέν λαμβάνει ύπ' όψη τόν μή δεσμευτικό χαρακτήρα των προγραμμάτων, πού άπορρέει από τό άρθρο 14 συνθήκης ΕΚΑΧ και παραδιάζει, έξ άλλου, την αρχή της δικαιολογημένης έμπιστοσύνης. Τό άρθρο 14 της συνθήκης παραδιάζεται, έξ άλλου, και από τό άρθρο 4 παράγραφος 4 της απόφασεως, έπειδή συνάγονται νομικές συνέπειες από τίς έπίσης μή δεσμευτικού χαρακτήρος άρνητικές γνωμοδοτήσεις.

Έπειδή ή προσφεύγουσα, εάν άντιλαμβάνομαι όρθως θεωρεί τό τελευταίο ως άνω έπιχείρημα σέ σχέση με τό άρθρο 4 παράγραφος 4 της υποθέσεως μόνο ως παράδειγμα, παρέλκει νά έρευνηθεί λεπτομερέστερα αυτή ή αίτίαση. Έν πάση περιπτώσει, ή αίτίαση αυτή πρέπει, έπειδή για πρώτη φορά προδίδεται στην άπάντηση, νά άπορριφθεί ως όσιμος. Άλλά και πέρα από αυτό πρέπει νά θεωρηθεί άπαράδεκτη και για τόν λόγο ότι ούτε ή ανακοίνωση της 19ης Δεκεμβρίου 1980 ούτε ή ανακοίνωση της 24ης Φεβρουαρίου 1981 στηρίζονται στην έπίδικη διάταξη και συ-

ως πρὸς την αίτίαση της έλλείψεως συμφωνίας του άρθρου 4 αριθμός 3 της απόφασεως με τό άρθρο 14 της συνθήκης, καθώς και με τίς άλλες αρχές του δικαίου πρέπει νά λεχθεί ότι ή άπάντηση προκύπτει ήδη από όσα άνέφερα άνωτέρω περί της έννοιας και του σκοπού αυτής της διατάξεως. Έν προκειμένω συμφωνά με την Έπιτροπή ότι ή άποκατάσταση της δυσμενούς θέσεως, στην οποία εϋρέθησαν οι επιχειρήσεις, πού υπάγονται σ' αυτή την διάταξη, ή οποία διετηρήθη με την ρύθμιση περί ποσοτώσεων, δέν δύναται νά θεωρηθεί ως κύρωση όσον άφορά άλλες επιχειρήσεις, οι οποίες δέν υπεδλήθησαν σέ παρόμοια θυσία. Για τόν λόγο αυτό έπίσης άντεδείκνυται νά γίνεται λόγος για παραβίαση της από τόν τομέα του ποινικού δικαίου λαμβανομένης αρχής «nulla poena sine lege».

Όσον άφορά την προδαλλομένη από την προσφεύγουσα παραβίαση του συστήματος δεσπίσεως πράξεων των όργάνων της Κοινότητας, όπως ιδίως εκφράζεται στο άρθρο 14 της συνθήκης, πρέπει νά παραδεχθούμε τό όρθό της άπόψεως της προσφευγούσης, ότι ή Έπιτροπή με τά προγράμματα πού κατήρτισε άσκει καθήκοντα κατευθυντηρίας φύσεως και αφήνει κατ' αρχήν ελεύθερες τίς επιχειρήσεις νά τά άκολουθήσουν ή όχι. Αύτός ο μή δεσμευτικός χαρακτήρας δέν τίθεται έν άμφιδύλω λόγω του διορθωτικού κανόνος του άρθρου 4 παράγραφος 3 της απόφασεως. Έν προκειμένω συνδέονται πράγματι συνέπειες άπλως και μόνο με τό *πραγματικό γεγονός της δλάθης* πού προέκυψε από την εφαρμογή αυτών των προγραμμάτων. Για τόν λόγο αυτό δέν δύναται έπίσης νά λεχθεί ότι υπάρχει παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης έμπιστοσύνης, έπειδή οι επιχειρήσεις, οι οποίες δέν συμμετείχαν στα έν λόγω προγράμματα και συνεπώς δέν υπέστησαν δλάθη, δύσκολα θά ήδύναντο νά άναμένουν ότι θά έτίθεντο σέ πλεονεκτικότερη θέση από τίς επιχειρήσεις πού είχαν άποδεχθεί τίς δυσμενείς αυτές συνέπειες.

4. *Ως προς την αίτηση της παραβάσεως της απόφασεως 2794/80*

α) Έκτός από τούς λόγους ακυρώσεως που εξητάσθησαν μέχρι τώρα και οι όποιοι άφορούν την νομιμότητα της γενικής απόφασεως άμφισβητεί ή προσφεύγουσα την συμφωνία των δύο ανακοινώσεων που της άπηυθύνθησαν με την χρησιμεύουσα ως έρεισμά τους γενική απόφαση. Κατά την άποψή της, ή Έπιτροπή έπρεπε λογικά νά εφαρμόσει τό άρθρο 4 παράγραφος 3 αυτής της απόφασεως στην περίπτωση της προσφευγούσης, έπειδή και αυτή κατά την διάρκεια της έν λόγω περιόδου αναφοράς είχε συμμετάσχει με τίς νέες έγκαταστάσεις της στά προγράμματα παραδόσεως της Έπιτροπής. Τό έτος όμως 1974 δέν μπορεί νά έχει γιά την ιδιάζουσα περίπτωση της άποφασιστική σημασία. Έξ άλλου, στην πραγματικότητα έλήφθη ως βάση ή ικανότης παραγωγής της, έπειδή σ' αυτό τό έτος ή παραγωγή ίσοδυναμούσε με την ικανότητα της έπιχειρήσεως.

Όπως όμως ήδη είδαμε, τά αίτήματα της προσφευγούσης δέν συνάδουν ούτε με την έννοια ούτε με τόν σκοπό αυτής της διάταξω. Δύναμαι εδώ νά περιορισθώ στην παρατήρηση ότι τά προγράμματα που αναφέρονται στην έν λόγω διάταξη λαμβάνουν ως βάση όχι την παραγωγή ούτε την ικανότητα παραγωγής της έπιχειρήσεως, αλλά την *διάθεση*. Έξ άλλου, ή προσφεύγουσα, όπως όρθως τονίζει ή Έπιτροπή, δέν πληροί ούτε την πρώτη προϋπόθεση, έπειδή συμμετείχε στά προγράμματα διαθέσεως όχι κατά την διάρκεια της περιόδου αναφοράς που περιέχεται στην έν λόγω διάταξη αλλά μόνο από τό τρίτο τρίμηνο του 1978.

6) Γιά τόν ίδιο λόγο ή Έπιτροπή έδιόρθωσε τό αναφερόμενο στην ανακοίνωσή της, της 19ης Δεκεμβρίου 1980, νόμιμο έρεισμα. Αύτή ή διόρθωση της 24ης Φεβρουαρίου 1981 συνιστά κατά την γνώμη μου από ούσιαστικής άπόψεως ανάκληση

της πλημμελούς απόφασεως της 19ης Δεκεμβρίου 1980 και την έκδοση κατά διακριτική έξουσία μιās νέας άτομικής απόφασεως, που στηρίζεται στο άρθρο 14 της απόφασεως. Υπέρ αυτής της άπόψεως συνηγορεί, μεταξύ άλλων, ή σκέψη ότι σέ αντίθεση προς μία κατά διακριτική έξουσία έκδοθείσα απόφαση, που στηρίζεται στο άρθρο 14, ή αύξηση της παραγωγής αναφοράς σύμφωνα με τό άρθρο 4 παράγραφος 3 της απόφασεως δέν άπαιτεί άσκηση διακριτικής έξουσίας από την Έπιτροπή αλλά άποτελεί άπλή έφαρμογή των κριτηρίων που αναφέρονται σ' αυτή την διάταξη. Μία τέτοια πράξη, ή όποία στηρίζεται στην άπλή έφαρμογή του δικαίου, δέν δύναται νά μεταβληθεί κατά την φύση της με πρόσθετες αίτιολογικές σκέψεις.

Η ανάκληση μιās πλημμελούς διοικητικής πράξεως, που γεννά δικαιώματα, είναι έπιτρεπτή, όπως έχει ήδη δεχθεί τό Δικαστήριο στην άπόφασή του της 12ης Ιουλίου 1957 επί των συνεκδικασθεισών ύποθέσεων 7/56 και 3 έως 7/57 — Dineke Algera και 4 άλλοι προσφεύγοντες κατά Κοινής Συνελεύσεως της EKAX — (SLG. 1957, σ. 83), κατά τό δίκαιο όλων των Κρατών μελών και συνεπώς, και κατά τό κοινοτικό δίκαιο, έπειδή «ή έλλειψη άντικειμενικού νομίμου έρεισματος της διοικητικής πράξεως ... έπηρεάζει και τό δικαίωμα του ένδιαφερομένου ...»

Στην προκειμένη περίπτωση, ή ανάκληση ήταν ιδίως δικαιολογημένη, άκριδώς έπειδή τό δημόσιο συμφέρον ως προς την ανάκληση αυτής της πλημμελούς πράξεως (ή έπιχείρηση της προσφευγούσης θά έτύγχανε έτσι άδικαιολογήτου προτιμήσεως σέ βάρος της συνολικής ρυθμίσεως περί ποσοτώσεων) υπερίσχυσε του έννόμου συμφέροντος της προσφευγούσης, ή όποία κατά τό έν λόγω τρίμηνο είχε έξαντλήσει συνολικώς κατά 10 % τίς ποσοτώσεις που της έχορηγήθησαν, περί διατηρήσεως αυτής της πράξεως. Λόγος προστασίας της δικαιολογημένης έμπιστοσύνης της προσφευγούσης θά ύφίστατο μόνο άν και καθ'

ὅσον ἐπανεπαύετο δικαιολογημένως στήν νομιμότητα τῆς ἀνακοινώσεως τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1980, πράγμα ὅμως πού δέν συνέβη, ἐπειδή ἡ προσφεύγουσα ἤδη λόγω τοῦ τηλετυπήματος τῆς 12ης Δεκεμβρίου 1980 ἠδύνατο νά λάβει ὡς δεδομένο τό πλημμελές αὐτῆς τῆς ἀνακοινώσεως, ὅπως πράγματι καί τό ἔλαβε, καθώς ἀποδεικνύεται ἀπό τήν μετέπειτα συμπεριφορά τῆς. Δέν ὑπάρχει ἐπίσης κανένας λόγος νά γίνει δεκτὴ ἡ ὑπάρξη δικαιολογημένης ἐμπιστοσύνης κατὰ τήν ἔννοια ὅτι δέν ἐπρόκειτο νά ἐκδοθοῦν περαιτέρω διοικητικές πράξεις ἐπιδαρυντικοῦ χαρακτῆρος.

Ὡς πρὸς τίς προϋποθέσεις τῆς ἀσκήσεως τῆς ἐξουσίας ἀνακλήσεως, τό Δικαστήριον, ἤδη στήν υπόθεση *Algera*, κατόπιν ἐπισταμένης κατὰ τό συγκριτικό δίκαιο ἐρεῦνης, ἐδέχθη κατ' ἀρχήν τό ἐπιτρεπτό τῆς ἀνακλήσεως παρανόμων διοικητικῶν πράξεων «τουλάχιστον ἐντός εὐλόγου χρόνου». Στήν ἀπόφαση αὕτη εὐρίσκεται, γιά νά ἀναφερθοῦμε σέ μία ἀντίρρηση τῆς προσφευγούσης, ρητὴ ἀναφορά στό ὅτι τό γαλλικό δίκαιο ἀπαιτεῖ, «ἡ ἀνάκληση τῆς παρανόμου διοικητικῆς πράξεως νά γίνεται πρὶν ἀπὸ τήν ἀπόδοσιν τῆς προθεσμίας πού προβλέπεται γιά τήν κατ' αὐτῆς ἀσκηση προσφυγῆς καί, *σέ περίπτωση πού ἔχει ἡδη ἀσκηθῇ ἡ προσφυγή, πρὶν ἐκδοθῇ ἀπόφαση*». Στήν προκειμένη ὁμοῦς περίπτωση, ἡ ἀνάκληση τοῦ μέτρου τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1980, τό ὁποῖο λόγω τῆς κατ' αὐτοῦ ἀσκήσεως προσφυγῆς δέν κατέστη ὁριστικό, ἔγινε κατὰ τήν διάρκεια τῆς δίκης, δηλαδή πρὶν ἐκδοθῇ ἡ ἀπόφαση.

Ἐπειδὴ ἡ προσφεύγουσα κατ' αὐτό τό χρονικὸ σημεῖο ὁπωσδήποτε ἐξήντηλε τίς ποσοστῶσεις τῆς, ἀκόμα καί ὅσον ἀφορᾷ τὸν νέο καθορισμὸ τους, μόνο κατὰ ἓνα ἐλάχιστο μέρος δέν δύναται συνεπῶς νά ἀμφισβητηθῇ τό κανονικὸ τῆς προθεσμίας.

ἐσφαλμένη χρήση τῆς διακριτικῆς εὐχερείας πού τῆς ἐδόθη μέ τό ἄρθρο 14 τῆς ἀποφάσεως, ἐπειδὴ δέν καθόρισε ὑψηλότερα τήν πραγματικὴ παραγωγή κατὰ τό ἄρθρο 1 παράγραφος 3 τῆς ἀποφάσεως. Δέν θά ἐξετάσω ἐν προκειμένῳ τό ὅτι, ὅπως τονίζει καί ἡ Ἐπιτροπὴ, ἡ ἔννοια καί ὁ σκοπὸς αὐτῆς τῆς διατάξεως δέν εἶναι ἡ θέσπιση στήν γενικὴ ἀπόφαση τῆς ἱκανότητος παραγωγῆς ἀντὶ τῆς πραγματικῆς παραγωγῆς ὡς μεγέθους ἀναφορᾶς. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἔπρεπε μᾶλλον νά κάνει χρήση τῆς διακριτικῆς τῆς ἐξουσίας ἀντικειμενικῶς κατὰ τήν ἔννοια ὅτι ἔπρεπε, ἀφ' ἐνός, νά λάβει ὑπ' ὄψιν τὸν σκοπὸ τῆς γενικῆς ἀποφάσεως — μείωση τῆς πραγματικῆς παραγωγῆς — καί, ἀφ' ἑτέρου, τίς δυσκολίες πού σχετικῶς προκύπτουν στὶς μεμονωμένες περιπτώσεις. Βεβαίως δέν δύναται νά προσαφθεῖ στήν Ἐπιτροπὴ τό ὅτι, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν τό γεγονὸς ὅτι μία κανονικὴ μείωση θά συνεπήγετο γιά τήν προσφεύγουσα ἕναν βαθμὸ ἐκμεταλλεύσεως κατὰ 17,6 %, ἐδέχθη τήν ὑπάρξη ἀσυνήθων δυσχερειῶν καί ἔτσι δέν προχώρησε σ' αὐτήν τήν μείωση. Ἀφ' ἑτέρου, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν τό ἄρθρο 14 ἐπιτρέπει μία τέτοια μέθοδο, δέν ὑπῆρχε γιά τήν Ἐπιτροπὴ κανένας λόγος, ἐν ὅψει τοῦ ἐλαχίστου βαθμοῦ χρησιμοποίησεως τῶν μέχρι τώρα ποσοστῶσεων ἀπὸ τήν προσφεύγουσα, νά ὑπολογίσει ὑψηλότερα ἀπὸ τήν πραγματικὴ παραγωγή τήν παραγωγὴ ἀναφορᾶς.

Συνεπῶς δυνάμεθα νά λάβουμε ὡς δεδομένο τό ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ στήν ἀνακοίνωσή τῆς τῆς 24ης Φεβρουαρίου 1981 ἐρμήνευσε ὁρθῶς τό ἄρθρο 14 τῆς ἀποφάσεως καὶ ὅτι δέν δύναται νά τῆς προσαφθεῖ ὅτι ὤφειλε νά ἔχει ἐφαρμόσει τό ἄρθρο 4 παράγραφος 3.

III — Ἐπὶ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

γ) Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω, τέλος, συνάγεται ἐπίσης καί ἡ ἀπάντηση ἐπὶ τῆς τελευταίας αἰτιάσεως τῆς προσφευγούσης, μέ τήν ὁποία ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ ἔκανε

Ὡς πρὸς τήν κρίση περὶ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων πρέπει, συνεπῶς, νά ληφθεῖ ὡς

δάση τό ότι ή προσφυγή είναι άδάσιμος. 'Αφ' έτέρου, πρέπει νά ληφθεϊ ύπ' όψη τό γεγονός ότι ή προσφυγή κατά της ανακοινώσεως της 19ης Δεκεμβρίου 1980, τουλάχιστον όσον άφορά τήν έλλιπή αίτιολογία αύτης της ανακοινώσεως, θά ήδύνατο νά γίνει δεκτή. Χωρίς νά χρειάζεται νά κηρυχθεϊ ή υπόθεση ως περαιωθεϊσα λόγω

έλλείψεως άντικειμένου έξ αίτίας της μεταβολής της προσφυγής πού έπακολούθησε, νομίζω ότι ένδείκνυται, κατ' έφαρμογή της δασικής έννοίας του άρθρου 69 παράγραφος 5 του κανονισμού διαδικασίας, νά όρίζεται στήν άπόφαση ότι ή καθ' ής, καίτοι ένίκησε, φέρει τό $\frac{1}{3}$ των δικαστικών έξόδων.

IV — Προτείνω, συνεπώς, νά άπορριφθεϊ ή προσφυγή ως άδάσιμη καί νά καταδικασθεϊ ή προσφεύγουσα στά $\frac{2}{3}$, ή δέ καθ' ής στό $\frac{1}{3}$ των δικαστικών έξόδων.